

BJÖRCK, JOHAN HENRIK

Några blad för Frankrike / af Bck

Uddevalla : Hallmans bokh.
1871

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

BJORCK, J. H.

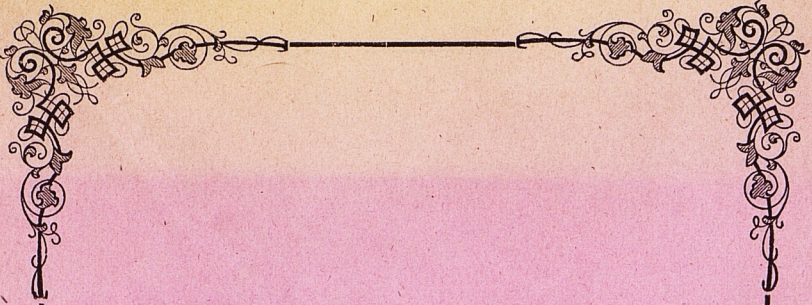
Lito. Co.
(Bv)
o

Göteborg
1871

BJÖRCK, JOH. HENR.

Vitt. h.
1871 (21)
0

NÅGRA BLAD

FÖR

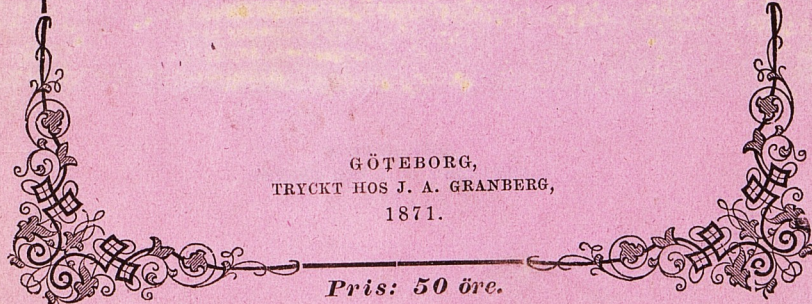
FRANKRIKE

AF

BCK.

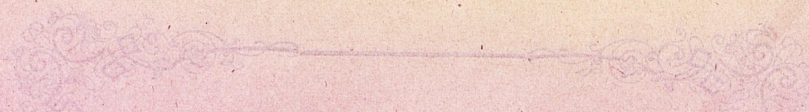

GÖTEBORG,
TRYCKT HOS J. A. GRANBERG,
1871.

Pris: 50 öre.

*John Henrik Björck, 1871 kom ut
Lustföreläsningens samling, som kyrkoherde.*

MADE IN U.S.A.

MADE IN U.S.A.

MADE IN U.S.A.

MADE IN U.S.A.

MADE IN U.S.A.

NÅGRA BLAD

FÖR

FRANKRIKE

AF

BCK.

—○○○○—

GÖTEBORG,
TRYCKT HOS J. A. GRANBERG,
1871.

PROLOG

VID

EN SOIRÉE I UDDEVALLA

TILL FÖRMÅN FÖR DE FRANSKA JORDBRUKARNE.

Hvad är den klagan, som kring landet går,
Den suck, som höjs ur dina dalars sköte,
Du Svenska folk? Är det med sorgens tår
Du går den sköna vårens tid till möte?
I skogens djup vid glada vindars dans
Står vårens engel redan tyst och drömmar.
Allt högre solen går sin ban' i glans
Och öfver dina fält sin rikdom tömmer.
Så brist då ut och sjung din jubelsång,
Som fogeln sjunger efter väntan lång,
Då han på hemmets kända grenar gungar!
Ja, brist då ut och sjung din jubelsång,
Som strömmen sjunger, när ur isens tvång
Han fri och glad sin klara bölja slungar!
Men, nej! du jublar ej. Det ligger än
En sorg så tung och trycker slott och koja.
Ej vårens väna sol kan lösa den
Så lätt, som nu hon löser vinterns boja.
Och ej du sörjer öfver egna sår,

Ej öfver egna söner, som förblöda.
 Än lugn du sitter, täljer goda år,
 Som dina lador fyllt med gyllne gröda.
 Fast lyckan ler uti din egen dal,
 Du kan ej glömma Franska folkets qual.
 Ty väl du minns, att förr, då blågul fana
 Till folkens värn du högt i striden bar,
 Gick stundom med dig på din äras bana
 Den vapenbrodern. Längre får du spana
 Att finna bättre än hvad denne var.
 Ej *detta* blott. En ännu större ära
 Det Franska folket har: *Martyrens kall!*
 Den glorian städs' det skall kring pannan bära,
 Att folken skola, då det lider, lära;
 Det lyser verlden ännu i sitt fall.

Det var en tid, då folken nesligt gingo
 Med sargad rygg, med klafombunden fot
 Och buro lönlös möda — utan knot,
 Ty klagans tröst ej ens de arma fingo.
 Och misskänd tog den höga Frihet mot
 Sitt nådebröd på fjellen här i Norden.
 Så frusen stod hon der i stormens hot
 Och sände sorgsna blickar ut kring jorden.
 Men öfver detta djup af namnlös nöd
 På solig höjd i guld och glans stod thronen.
 Omkring dess fot blott festers jubel ljud,
 I alltid fyllda fröjdebägrar sjöd
 Den must, som våldet pressat ur nationen.
 "Le grand siècle," o blygd! den tid blef nämnd,
 Och till dess lof var mången harpa stämd.

Då blixtrar det i qualens dystra natt,
 Och frihetsgnistan sprang ur ljusets källa.
 Till folket redan, som i träldom satt,
 Det nya livvets friska vågor välla.
 Re'n frihetsglöden eldar slafvens barm,

Hans arm blir stark, det ljusnar i hans hjerna.
 Och redan sjuder vildt despotens harm,
 Han väcker redan sina härars larm
 Att mot den nya tidens Genius spjerna.
 Hell frihet dig! Men hell också dess tolk!
 Du reser dig, du ädla Franska folk!
 För jemlikhet, för menskorätt att kämpa.
 Din strid blir het. I eget bröst du slår,
 Af plågan febery, de djupa sår
 Och får ej ro att blodets flöden dämpa.
 Ty mot den frihet, du så blodigt vann,
 Se! tallöst rycka våldets skaror an;
 Re'n på din gräns de blixtra, deras lansar.
 Du kan ej tveka då. O nej! du slår
 För vinden ut din unga tricolore
 Och såren gömmer under jernhårdt pansar.
 Så Republikens unga krigarstam,
 Som vårflod brusar genom dalen fram,
 Drog hejdlöst ut vid Marseilläsens toner,
 Och öfverallt uppå sitt segertåg
 Från Spaniens berg till Wolgas gula våg,
 Från Nordsjöns strand till öknens heta zoner
 De sådde menskorättens tankar ut,
 Det ädla frö, som värna skall till slut
 I fridfull skugga denna jords nationer —
 Fastän det dröjer. Så naturens lag
 Har alltid bjudit. Icke på en dag
 Slår lummig ek sin starka rot kring hällen.
 Hvad fort går upp, det lika fort förgår;
 Vid morgonstrålen torkar daggens tår;
 Vid första nattfrost vissnad blomman står,
 Och rosigt moln båd' föds och dör i qvällen.

Förtryckets rofdjur hade redan jagats
 Med skam tillbaka i sin kulas natt,
 Och republikens söner sjöngo gladt,

Att frihetens och fridens morgon dagats.
 Så drömmer ynglingen sin ljusa dröm
 Om ostörd sällhet här på tidens ström,
 Och hoppet hvälfver höga tempelbågen,
 Tills kylig vind frambrusar inom kort
 Och sopar drömmens sköna bländverk bort,
 Och lyckans tempel sjunker ned i vågen.

Ja, tystnat hade krigets hemska dån,
 Och välkänd hydda bjöd sin trötte son
 Att hvila ut vid sång af vestanväder.
 Men ve! kring Galliens bygd går åter storm,
 Och våldet vaknar, tager annan form
 Och sig i republikens färger kläder.
 Det talar varmt med frihetsandens röst,
 Och djerft det sveper kring despotiskt bröst
 Den ädla, frihetshulda tricoloren.
 Och folket tjusas af dess trollska sång,
 Om makt och ära. Med Napoléon
 — Att världen våldsamt kufva denna gång —
 Det rusar i de gamla segerspären.
 Men o! då flammar upp i dufven verld
 Den helga glöd att offra hvarje gärd
 För fosterlandet, nu det sjufaldt kära.
 Ty för ens land, som för ens egen mor,
 I hvarje menskobröst en kärlek bor,
 Som mer, än du i fredens dagar tror,
 Slår ut i glans, då farans dag står nära.
 Och, sköna tid! de folk, som glömde Gud,
 Till himlen sända varma böners ljud,
 Hvar puls går högt och hänfördt slår hvarth hjerta.
 I spillror faller Corsicanens här;
 Men Frankrike, Martyr! du ligger der
 Vid folkens fröjd och vrider dig af smärta.
 Du vadat djupt i ångstens mörka flod,
 Du offrat har ditt varma hjerteblood

Att jaga bort från folken trälomsanden,
 Och sjelf — det är Martyrens höga lott —
 Du kämpa för allt sant och skönt och godt,
 Du trampas ned, du höljs i smälekk blott
 Och, sargad, snöras hårdt i trälomsbanden.
 Det frihetsideal, din ande ser,
 Det är för stort att kunna stiga ner
 Till denna tid i full gestalt och fågring;
 Och därför du mot tidens makter slår
 En blodig panna. Porten upp ej går,
 Den port, som obevekligt slutet står
 Emellan dig och dina drömmars hägring.
 Men då, när våldet jagat bort din dröm
 Och spänner kring din hals sin hårda tøm,
 Och verklighetens kalla hand dig tvingar,
 O! då mot konstens alltid ljusa värld
 Din ande ställer djerf och hög sin färd,
 Och världen, tjusad, dig sin hyllningsgård
 Af lof och undran åter tacksamt bringar.

Sjelf konstens Genius stiger
 Ned i den franska dal
 Och med sitt trollspö viger
 Den in till egen sal.
 Se! smärta pelarrader
 Kring vinrankskullen stå.
 I mäktiga kaskader,
 Hör! diktens vågor gå.

Châteaubriand! än brusar
 Som storm i skog din sång,
 Och än den ljufligt tjusar
 Som sommarvindens gång.
 Här du för tviflarn dagar
 Den kristna trons mystère,
 Der på ruiner klagar
 Hur allt förgängligt är.

Som daggen perlor stänker
 I stilla aftonstund,
 Som praktfullt bågen blänker
 Mot himlens djupa rund:
 Så ljuft du verlden fuktar
 Med sångens ädla vin,
 Och så din vers sig bugtar,
 Melodiskt, Lamartine!

Hugo! du skaldekonung!
 Du örn på stormigt fjäll!
 Du ej med diktens honung
 Gör ljuf din lefnads qväll.
 Men i den tid, jag skildrar,
 Du sjöng om hopp och tro,
 Om allt, som hjertat mildrar,
 Allt, som ger själen ro.

Hör! Bérangers chansoner
 Kring dalar berg och torg
 Om kärlek, vin och sånger
 Förjaga stundens sorg.
 Roland åt Vigny bringar
 Sitt horn vid Roncevaux.
 Och än på vindens vingar
 Dess sorgsna toner gå.

Hvad skönt på jorden ilar
 I form och färg förbi,
 På konstnärns duk det hvilar
 I allt sitt sceneri.
 Skulpturens mejsel tvingar
 Att stå i all sin glans
 Behagens grupp, som svingar
 Förbi i nyckfull dans.

Men, ack! den lott blef ingen än beskärd
Att, oberörd af verklighetens verld,
Få ständigt ströfva genom diktens lunder
Och sola sig på konstens ljusa höjd
Och så, berusad af olympisk fröjd,
Med vallmo kransa dagens snabba stunder.
Till fasa upp du väckes, Franska folk!
Din ovän redan stöter in sin dolk
Med skickligt hugg uti din nakna sida.
Och huru väldigt än du kämpar mot,
Barbaren sätter på ditt bröst sin fot
Att grymt sin dolk i djupa såret vrida,
Ty nu är mörkrets stund: du måste lida.
Och sköfladt ligger der ditt sköna land.
Den bleka nöden nu med knotig hand
Frampressar smärtans tårar ur ditt öga.
Din höjd var stor, och djupt det blef, ditt fall.
Men viss är du — det vete verlden all! —
Att du ur nödens degel framgå skall
Förnyad för ditt kall, det ädla, höga.
Och fastän lyckan nu ej är din vän,
Af hvarje frihetsvän du hyllas än,
Och våra fjell genljuda en cadence:
Honneur! Honneur aux enfans de la France!

PLAINTE.

O! quand sur notre route encore
Nous voyons luire l'aurore
Ou l'étoile du clair matin:
Alors l'heure paraît propice,
Et nous descendons dans la lice
Comme à la salle du festin.

Pourtant, notre vie est bien dure,
Puisque cette fête ne dure
Ici-bas que de courts moments.
Hélas! nos belles perspectives
S'éteignent, leurs fugitives,
Nuages que chassent les vents.

EN BLICK MOT HÖJDEN.

(Med anledning af Flammarions bok: Fantasiens verldar och verklighetens verldar.)

Verldar bortom verldar ljunga
 Herrligt fram på säkra banor.
 Ej af någon menskotunga
 Täljas deras höga anor.
 Tidens vågor, seklertunga,
 Slå mot etherhafvets svanor.
 Ostördt lifvets fröjd de sjunga,
 Der de gunga.

O! hur skönt sin blick få höja
 Dit, der ljusa stjernor tåga,
 Att igenom rymdens slöja
 Se, hur' Herrans blickar låga!
 O! jag får i glansen dröja!
 Dessa blickar får jag fråga!
 Stoffet, som med Gud får tala,
 De hugsvala.

Må de flykta, jordens vårar,
 Må all rosens prakt förblekna,
 Barnets fröjder gå i tårar,
 Mannaålderns krafter vekna!
 Må på jorden allt predika
 Om förgängelsen och döden,
 Högre dock den stjernrika
 Himmel tolkar mina öden!
 Han som danat stjerneringen
 Och dess dans i ljuset leder,

Äfven han gaf själen vingen,
Han i hjertat lade neder
Känslan af att ofvan tingen
Dofta evigt unga vårar,
Prunka rosor, som ej blekna,
Skimra fröjder utan tårar,
Verka krafter, som ej vekna.
Mot det sköna målet fjerran
Anden far den säkra färden.
Lika visst som stjerneverlden
Ledes äfven han af Herran.
Från den härden ingen gnista
Kan till liflost mörker släckas;
Herrans arm kan icke stäckas
Lifvet kan sig sjelft ej mista.
Ur dess evigt friska källa
Ingen väg kan fåfängt välla.
Fly, o villa!
Gud kan ingen droppe spilla!

REMERCIEMENT.

(Après l'emprunt du livre d'Emile Souvestre: „Un philosophe
sous les toits.“)

Ce livre, je vous le renvoie
En gardant le trésor de joie
Que dans mon coeur il a versé.
C'est bien là l'oeuvre du génie,
Doux miel, de rayons, d'harmonie
Par un poète composé.

Voguant sur l'océan du monde,
Qui tantôt sourit, tantôt gronde
L'homme a besoin plus d'une fois
De rencontrer sur quelque plage
Un ami vrai qui le soulage,
Un philosophe sous les toits

Oh! que ce poète est sublime,
Soit qu'il montre la vie intime,
Soit qu'au ciel il prenne l'essor,
Ou qu'il nous fasse voir les anges,
Planant au-dessus de nos fanges
Où brillent les perles et l'or.

Översättningar från och till Franskan.

ANDRÉ CHÉNIER'S SISTA SÅNG.

(André Chénier, född 1762, var lärkan i Frankrikes sångare-vår. En ståndaktig vän af friheten, men likaså afgjord motståndare till tygellösheten, bekämpade han vid den första revolutionen i djerfva skrifter såväl de missbruk, som borde afskaffas, som de, hvilka hotade att införas. Genom det bref, han skref för Ludvig XVI och hvori monarken reklamerade sin rätt att få vädja till folket, gjorde sig den unge skalden förhatlig hos Jakobinerna. Han halshögs den 25 Juli 1794.)

Liksom en herrlig qväll af sista strålen siras,
 Af dagens sista fläkt,
 Så än på gravens rand en sångens krans skall viras.
 Kanhända snart mitt lif är släckt;
 Kanhända innan än på uret visarn hunnit
 En timmas korta stig,
 Uti min lefnadsvår mitt timglas har förrunnit,
 Och grafven gömmer mig;
 Kanhända innan än jag hunnit väl afsluta
 Den vers jag börjar nu,
 En blodig pöbelhop i dessa hvalf skall tjuta
 Mitt namn . . . . .*)

*) Här afbröts skrifningen af ropen, som kallade den unge, lofvande skalden till stupstocken.

MILLEVOYE'S SISTA SÅNG.

(Charles-Hubert Millevoye, advokat, en af Frankrikes behagligaste skaldler. † 1816, 33 år gammal. 8 dagar före sin död skref han följande romance.)

Det låg en stackars sjukling uti en enslig by
Och tänkte med sorg på sitt elände.
Ej mer han skulle vandra under solbelyst sky,
Re'n dödens kalla andedrägt han kände.
Han sade då: J kojans barn! nu är det tid till bön,
Och klockan i kapellet, hon ringer öfver sjön.
Ack, bedjen för mig, J som bedjen!

Och när J sen, hur' bäcken, som flyter er förbi,
Af de fallna, gula bladen betäckes,
O! då J skolen säga: den sjuke är nu fri,
Hans feberglöd af jordens kyla släckes.
O! kommen då tillbaka till strand och koja här;
När tempelklockan åter sin maning till er bär,
Så bedjen för mig, J som bedjen!

Och du, min hulda maka, min korta vandrings stöd,
At dig jag hade egnat mina dagar,
Men ryckes nu ifrån dig, ack! i så tidig död.
Snart står du ensam vid min graf och klagar.
Beklagen henne, kojans barn! då bönnens timme är,
Och äfven hon till eder den samma sucken bär:
Ack, bedjen för mig, J som bedjen!

FJÄRILEN.

(Efter Lamartine.)

Att födas med våren, med rosorna dö,
Att bäras af vestan kring rymderna ljusa,
Att bada sin vinge i liljornas snö,
Med dofter och ljus och azur sig berusa,
Att, ung, sina vingar få skaka och fly
Från smekande blommor mot himmelens sky,
O! sådan är fjärilens tjusande bana.
Han trånaden liknar, som, aldrig förnöjd,
Kring jorden förföljer den flyende fröjd,
Sist ilar mot himlen att fröjderna spana.

L E F E U .

(D'après Es. Tegnér.)

L'abîme seul est là, muet, sans forme, mort,
 Comme le plan de Dieu impénétrable encor,
 Mer sans fond, sans rive, sans ondes.
 Aucune âme n'est là pour refléter les cieux.
 Personne n'a rompu le sceau mystérieux
 Sous lequel sont scellés les mondes.

L'éternité, semblable au serpent enroulé,
 Couve cet univers à nul oeil révélé,
 Le couvrant d'une aile stérile.
 Et la tente des cieux est encore à dresser,
 Pas une heure du temps encor n'a pu passer
 Le pendule en est immobile.

Soudain luit l'étincelle et l'aurore jaillit,
 Et la vie ouvre l'oeil et respire et bruit
 Où la mort transissait naguère.
 Chaque chose connaît sa place à son réveil,
 Et le ciel arrondit sa voûte et le soleil
 Flamboyant s'ouvre carrière.

Et l'occident s'arrache aux bras de l'orient,
 Bien loin des aquilons le sud, heureux, s'étend,
 Et les roses du ciel rougissent.
 Le jour meurt, puis revient sur les eaux, sur les monts,
 La lune ouvre son oeil craintif, aux doux rayons,
 Quand les feux du jour s'affaiblissent.

Et le sol, échauffé, fait germer les gazons,
 Le vent murmure aux bois qui couronnent les monts,
 Les fleurs embaument la colline.

Le bonheur d'exister réjouit l'animal,
Et l'homme lève au ciel son beau front sans rival,
Seul, dans la nature il domine.

De toute création, source féconde, ô feu!
Qui t'a donc allumé? Ne viens-tu pas de Dieu,
Emission de sa prunelle?
Le tout-puissant voulut, jusqu'alors inconnu,
Se mirer une fois dans un monde. Il s'est vu,
Du miroir jaillit l'étincelle!

Ou ne t'érige plus de temples ici-bas,
Dans ce siècle, qui rit du sublime Zendas,
On n'entonne plus tes louanges.
Mais l'univers c'est là ton temple spacieux,
Et les soleils ce sont tes autels radieux,
Servis des célestes phalanges.

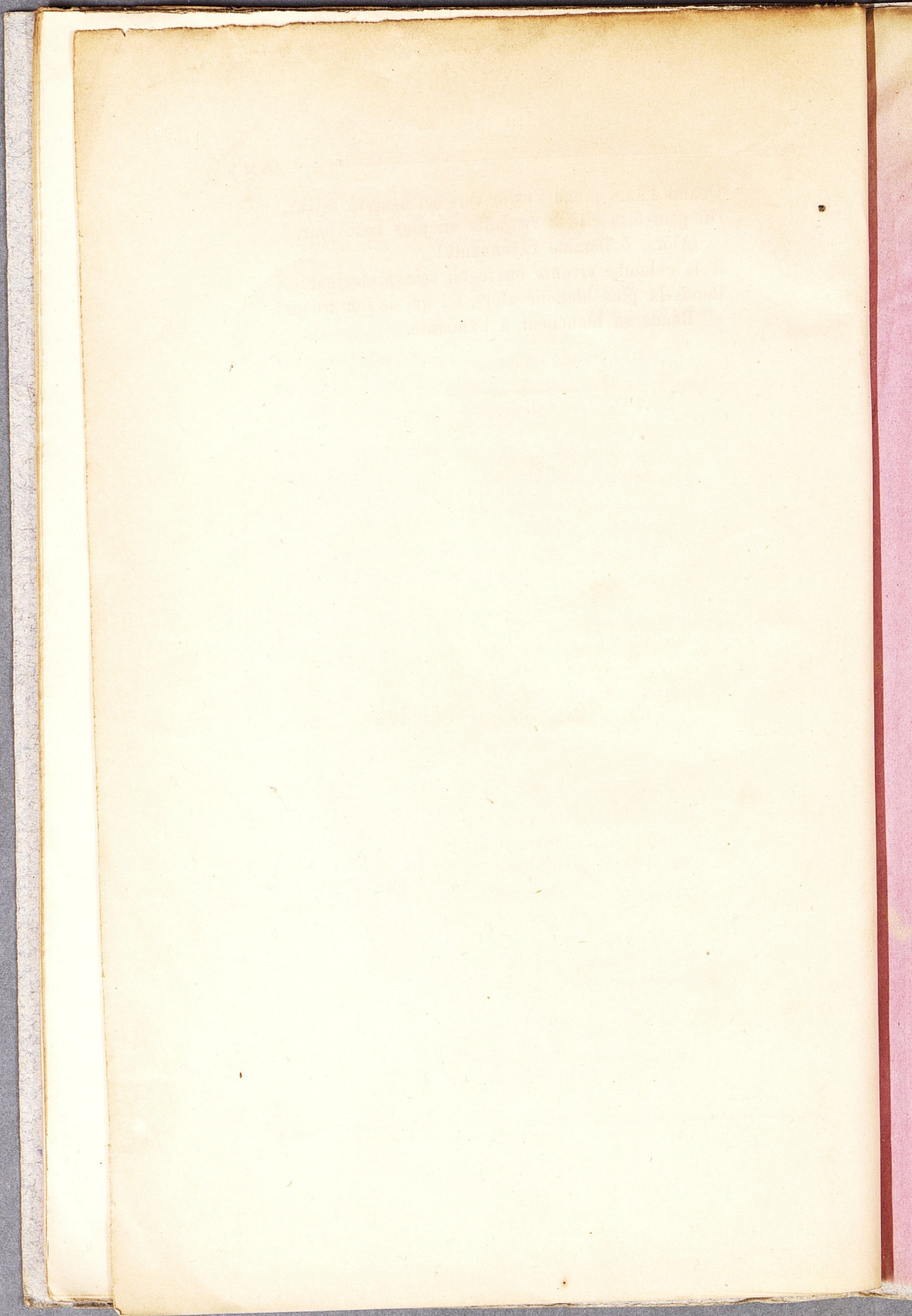
Comme l'esprit de Dieu tu vis partout présent.
Dans l'atôme tu vis, à défaut d'aliment
Dévorant sans cesse des mondes.
Et les savants en vain de leur oeil scrutateur
Prétendent expliquer ta force et la chaleur
Dont par torrents tu les inondes.

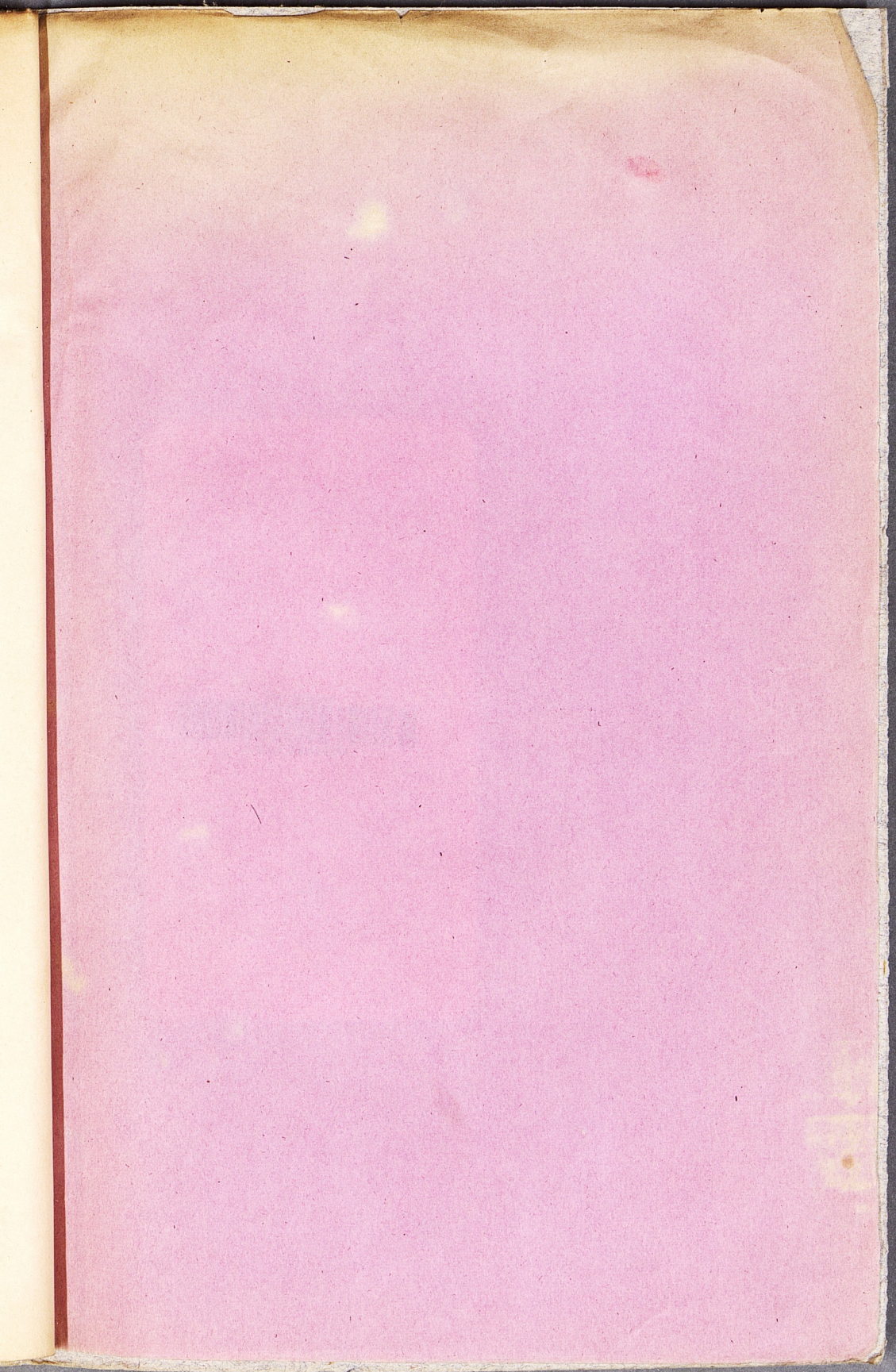
Oh! dis! N'est-ce pas toi qui de ses visions
Remplis l'oeil du poète ou qui vêts de rayons
La robe des fleurs printannières.
Quand gronde le volcan, quand le héros rugit,
Dans leur sein à tous deux la même force agit:
C'est toi qui brises les barrières.

La lune éclaire-t-elle un vieux château croulant
D'un ami c'est le deuil qui regarde en pleurant
La froide pierre sépulcrale.
L'étoile de Vénus, rayonne-t-elle aux cieus,
La vierge, en son ivresse, a ces rayons aux yeux,
Lors de sa fête nuptiale.

Quand l'âme prend l'essor vers cet heureux séjour,
Où peut-être elle a vu jadis un plus beau jour,
Alors, ô flamme rayonnante!
A la colombe errante ouvre un sein protecteur!
Rends-la plus blanche alors, toi qui de ton ardeur
Rends sa blancheur à l'amiante.

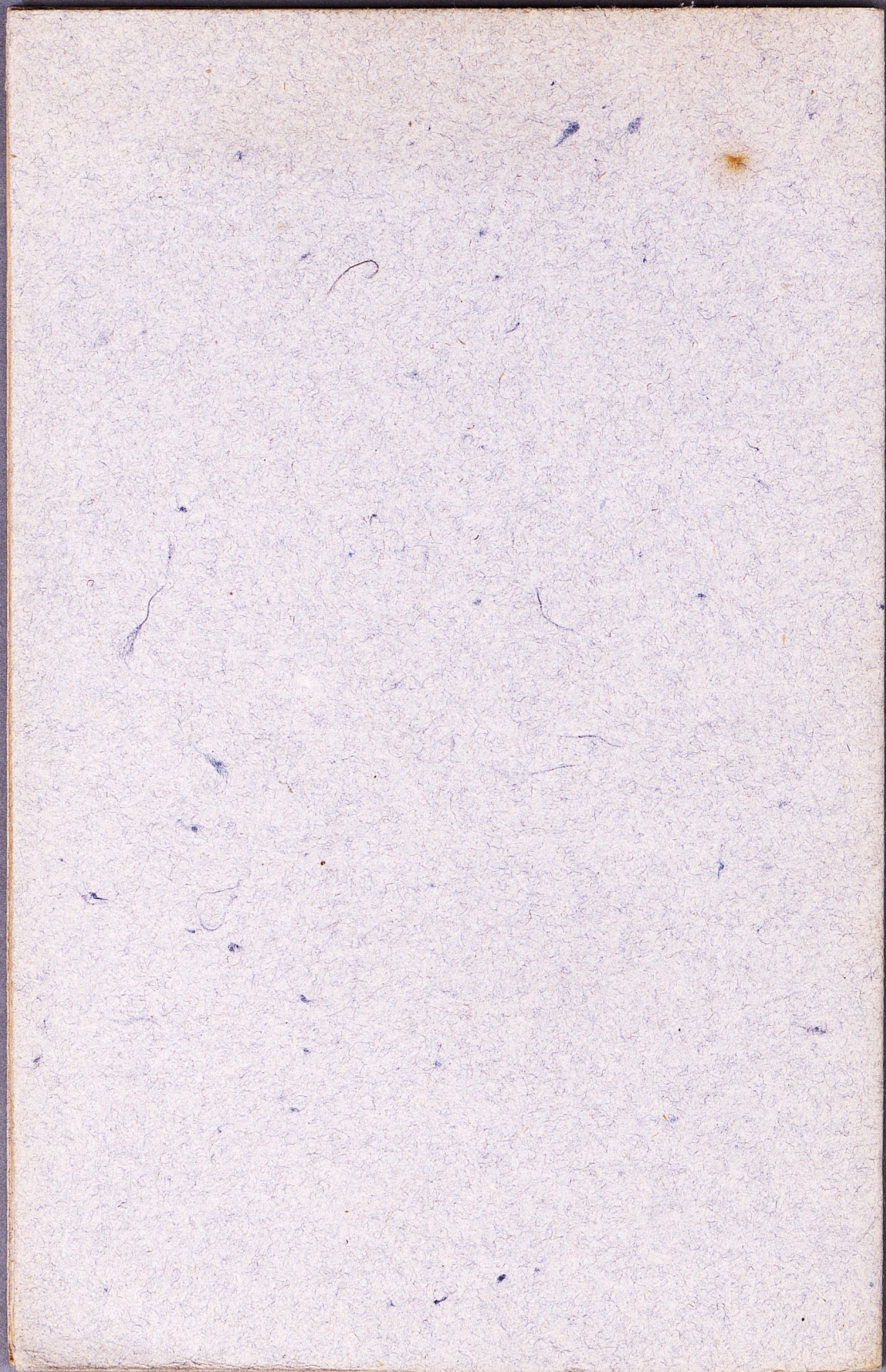

Kungl. biblioteket

0 0000 000129884

www.books2ebooks.eu